

Kirjoitustarjous Helsingin Sanomiin 25.1.2011

(Tätä kirjoitusta ei Pravda julkaissut.)

Helsingin Sanomissa (14.1.) ulkoministeri Alexander Stubb julistaa, että ”eurossa ei ole valuvikaa”. Hänen näkemyksensä on viime kuukausien tapahtumien perusteella kummallinen, mutta se perustuu hänen arvionsa, jonka mukaan ”EU:n taloudellisessa integraatiossa on menty viimeisen kuuden kuukauden aikana eteenpäin enemmän kuin kuuden vuoden aikana yhteensä”.

Jos on ”menty eteenpäin”, se on ollut kulkua kohden liittovaltiota ja tapahtunut tavalla, joka Jyrki Kataisenkin mukaan (20.1.) on ”suuri ongelma”: talousasioihin liittyvät päätökset valmistellaan ja tehdään yleensä hyvin pienessä piirissä. Siinä ytimen ytimessä mukana ovat muiden velkojen maksajat.

Jos on ”menty eteenpäin”, se on tapahtunut laittomasti, vastoin EU:n perustuslain määräyksiä. Demokratian pelisääntöjä ei voi julkeammin loukata kuin puskemalla eteenpäin tietoisesti lakeja rikkoen.

EU:n toiminnasta tehdyn perussopimuksen artiklan 125 mukaan ”jäsenvaltio ei ole vastuussa

eikä ota vastatakseen” toisen jäsenvaltion sitoumuksista. Yhteisvastuuta muiden veloista ei siis ole. Se on EU:ssa lailla kielletty.

Sama kielto, joka koskee jäsenmaita, koskee myös EU:ta itseään: sekään ei saa ottaa vastattavakseen jäsenmaiden sitoumuksia. Tätä kieltoa rikottiin, kun käyttöön otettiin ”taloudellinen vakausmekanismi” EU:n takauksista jäsenmaiden veloille. Päätöksen oikeusperusta on hyvin kyseenalaisella tavalla artikla 122, jonka mukaan EU:n rahoista saa auttaa, ”jos luonnonkatastrofit tai poikkeukselliset tapahtumat, joihin jäsenvaltio ei voi vaikuttaa, ovat aiheuttaneet tuolle jäsenvaltiolle vaikeuksia tai vakavasti uhkaavat aiheuttaa sille suuria vaikeuksia...” Maan velkaantuminen on siis EU:ssa velan ottajasta riippumaton, luonnonkatastrofiin rinnastettava tapahtuma!

Lissabonin sopimukseen liitetyn lainvoimaisen pöytäkirjan n:o 4 artikla 21 kieltää yksiselitteisesti Euroopan Keskuspankkia (EKP) ostamasta jäsenvaltioilta niiden velkasitoumuksia. Tästä määräyksestä piittaamatta EKP ostaa ylivelkaantuneilta EMU-mailta niiden lainapapereita. Sen ohella se hyväksyy samoja myrkkypapereita pankkien vakuuksina sille keskuspankkirahalle, jota se lainaa pankeille lähes nollakorolla EU-talouden elvyttämisen ja luottolaman torjumisen varjolla. Sillä tavalla EKP:stä on tullut ”roskapankki”, joka salaa (veron)maksajilta vakuusjätteensä määrän.

Heikki Niemeläisen pitää vieraskynässä (23.1) EU:n taloudellisen vakausvälineen ja –mekanismin käyttöä sekä EKP:n tukiostoja kalliina tapana ylläpitää pankkeja. Hän ehdottaa pankkien pääomittamisesta julkisella rahalla. Mielestäni sellainen kosmeettinen toimi heikentäisi pankkitalletusten turvaa, koska se sallisi pankkien ”vivuttaa” kansantalouteen lisää velkaa vain muodollista riskipääoman lisäystä vastaan. Niemeläinen sivuuttaa ongelman pankkien kyvystä vastata sitoumuksistaan, kun itsensä vaikeuksiin saattaneet pankit voisivat tällä tavalla lisätä luottojensa määrän moninkertaiseksi niiden todellisen vakavaraisuuden lisääntymiseen nähden. Kapitalismissa sen, joka valvoo, ei kuulu – toisin kuin hän sanoo – ”ylläpitää” yksityisiä pankkeja, vaan riskien sosialisointiin täytyy liittää myös omistajavastuun täytöntöönpano.

Jos on "eteenpäin menemistä" se, että julkinen valta turvaa pankkien voitot ja sosialisoi niiden riskit EU-maiden ja EKP:n yhteisvastuuseen vastoin EU:n perussopimusten määräyksiä, se on kulkemista demokratiasta poispäin.

Jostakin syystä Sauli Niinistö näyttää olevan ainoa merkittävä poliitikko, joka kyselee EU:n toimien laillisuuden ja oikeusperustojen perään.